

ΕΝΑΣ ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

Αθήνα, 2016

«Αγαπητοί γονείς,

Είναι σίγουρο ότι υπάρχουν μεταξύ μας διάφορες απόψεις για το θέμα της ομοφυλοφιλίας, ανάλογα με τις ιδέες, την κοσμοθεωρία, τις θρησκευτικές μας πεποιθήσεις. Ενδεχομένως λοιπόν κάποιες/κάποιοι να διαφωνείτε με την προσέγγιση που θα σας παρουσιάσω.

Ωστόσο, και αυτό που θα πω θα σας καθησυχάσει, μην ξεχνάτε ότι την μεγαλύτερη δυνατότητα επιρροής, τον τόνο και την τελική ευθύνη για την ανατροφή και τη διαμόρφωση του κάθε παιδιού την έχει η οικογένειά του. Αν λοιπόν ακούσει το παιδί σας κάποια γνώμη ή προσέγγιση με την οποία εσείς διαφωνείτε, δεν χάλασε ο κόσμος! Εσείς, η οικογένεια, οι γονείς θα βάλετε τη σφραγίδα στην ανατροφή του παιδιού σας! Και το παιδί σας, που είναι μια αυτόνομη προσωπικότητα, θα πρέπει να διαβάσει, να ακούσει, να συζητήσει (πρώτα απ' όλα μαζί σας), να σκεφτεί και μεγαλώνοντας να διαμορφώσει την δική του άποψη – γι' αυτό το θέμα και για όλα τα θέματα!

Σε ό,τι αφορά την ομοφυλοφιλία θεωρούσαμε κάποτε ότι είναι αρρώστια, ψυχική νόσος. Και οι γονείς έτρεχαν τα παιδιά τους σε ψυχολόγους και ψυχιάτρους για να τα θεραπεύσουν, να τα αλλάξουν. Εδώ και 50 χρόνια ωστόσο ξέρουμε καλά ότι η ομοφυλοφιλία δεν είναι αρρώστια! Η Αμερικάνικη ψυχιατρική εταιρία (η μεγαλύτερη στον κόσμο) έχει αφαιρέσει από το 1970 την ομοφυλοφιλία από τον κατάλογο των ψυχικών νόσων που περιλαμβάνονται σε έναν χοντρό τόμο που εκδίδει κάθε λίγα χρόνια, το περίφημο DSM. Το ίδιο και η κορυφαία οργάνωση των ιατρικών συλλόγων όλων των χωρών, η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας (η ίδια που δίνει σ' όλο τον κόσμο τις οδηγίες για την αντιμετώπιση της γρίπης, της νόσου των πτηνών, κτλ.) λέει επίσημα από τα τέλη του περασμένου αιώνα ότι η ομοφυλοφιλία ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΙΑ! Οι γονείς λοιπόν που, τότε, οδηγούσαν τα παιδιά τους σε ψυχιάτρους και ψυχολόγους, το μόνο που πετύχαιναν συνήθως ήταν να τσακίζουν τα παιδιά και να καταστρέφουν τις ζωές τους. Και μιλάμε για εκατομμύρια νέων ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο...

Οι περισσότεροι/περισσότερες από μας ερωτεύομαστε με άτομα του αντίθετου φύλου: τα αγόρια με κορίτσια και τα κορίτσια με αγόρια. Ωστόσο υπάρχει και ένα ποσοστό συνανθρώπων μας γύρω στο 8 - 10%, που τα αγόρια ερωτεύονται αγόρια και τα κορίτσια ερωτεύονται κορίτσια. 10% σημαίνει ότι σε μια τάξη 20 παιδιών, ας πούμε στην τάξη των παιδιών σας, ένα – δύο παιδιά μεγαλώνοντας λίγο περισσότερο, στο γυμνάσιο, στο λύκειο θα καταλάβουν τη διαφορετικότητά τους στον έρωτα. Αυτοί οι άνθρωποι, αυτά τα παιδιά δεν ήρθαν από τον Άρη! Είναι τα παιδιά μας, είναι τα αδέρφια μας, είναι οι φίλες και οι φίλοι μας, οι μαθητές και οι μαθήτριά μας.

Πώς γίνεται κανείς ομοφυλόφιλος/η; Ούτε το ξέρω ούτε κι έχει καμιά σημασία για αυτό που συζητάμε. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν το διαλέγει κανείς, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ του. Ο καθένας, η καθεμία είναι αυτό που είναι και δεν αλλάζει. Ακόμη κι αν δοκιμάσει διάφορες σχέσεις, ακόμη κι αν πειραματιστεί με τον ερωτισμό του, ακόμη κι αν του κάνουν ή της κάνουν βασανιστήρια για να αλλάξει! (Και υπάρχει πλέον και στα ελληνικά από τις εγκυρότατες Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης σε μετάφραση του Λύο Καλοβυρνά, το βιβλίο «Η βιολογία

της ομοφυλοφιλίας» ενός κορυφαίου ειδικού στο χώρο των νευροεπιστημών, του καθηγητή Jacques Baltazart, που παρουσιάζει και τεκμηριώνει αυτό ακριβώς, που αποτελεί και την κρατούσα άποψη στον χώρο των ειδικών, ότι η ομοφυλοφιλία δεν είναι επιλογή του ατόμου).

Πόσο σπουδαίο είναι λοιπόν όλα τα παιδιά της τάξης και κυρίως αυτά τα παιδιά που σίγουρα θα παλεύουν με τον εαυτό τους συνειδητοποιώντας την διαφορετικότητά τους σε σχέση με τους πολλούς, πόσο σπουδαίο είναι να ακούσουν από το στόμα ανθρώπων σημαντικών για την ζωή τους (των γονιών τους, του δασκάλου, της καθηγήτριας τους, του σχολικού συμβούλου...) ότι δεν είναι «τέρατα», δεν είναι «ανώμαλες», δεν είναι «λάθη της φύσης» αλλά ότι αυτό που τους συμβαίνει είναι κάτι που υπάρχει (και που πάντα υπήρχε!) μέσα στη ζωή και στη φύση, ότι είναι ο πλούτος και η ομορφιά της ποικιλομορφίας στη ζωή και την δημιουργία, ότι είναι λοιπόν κάτι το φυσικό και καθόλου ανησυχητικό και εν τέλει κανονικό. Άλλοι/άλλες είναι φτιαγμένες έτσι, άλλες/άλλοι είναι φτιαγμένοι αλλιώς. Εμένα μου αρέσει το τσάι, εσένα σου αρέσει ο καφές. Τόσο απλό! Ο κόσμος είναι όμορφος και ενδιαφέρων γιατί είναι πολύχρωμος. Είναι ωραίο ένα λιβάδι με μαργαρίτες αλλά είναι ακόμη πιο ωραίο όταν έχει και παπαρούνες και υάκινθους και βιολέτες και ανεμώνες!

Λοιπόν, μπορεί αύριο το παιδί σας, στην ηλικία των 18 ετών, να σας πει: «*μπαμπά, μαμά, καθίστε κάτω, θέλω να σας πω κάτι σπουδαίο: είμαι γκέι, είμαι λεσβία*». Ίσως για κάποιες/κάποιους γονείς αυτή η ανακοίνωση να είναι ένα ισχυρό σοκ. Ίσως να αισθάνονται ότι «έχασαν τον κόσμο» κάτω από τα πόδια τους. Αλλά μετά το πρώτο σοκ, τι θα κάνετε, αγαπητές/αγαπητοί γονείς; Θα κλείσετε την πόρτα στο παιδί σας, θα χάσετε το παιδί σας; Ή θα το στηρίξετε και θα το αγκαλιάσετε όπως πάντα; Και επειδή, μετά τα πρώτα (ενδεχόμενα) κλάματα, είναι σίγουρο ότι θα κάνετε το δεύτερο, ίσως τότε οδηγηθείτε να σκεφτείτε (να σκεφτούμε όλες/όλοι μας!): σε τι κόσμο θέλουμε να ζήσουν τα παιδιά μας; Σε τι κοινωνία; Πρέπει για κάτι που είναι φυσικό και ανθρώπινο να φοβούνται; Πρέπει να ντρέπονται; Πρέπει να υφίστανται όλων των ειδών τις διακρίσεις, από τα μισόλογα και τα γελάκια πίσω από την πλάτη τους μέχρι την βία στο δρόμο από τον κάθε τραμπούκο και ρατσιστή όταν τους δει χέρι-χέρι με τον άνθρωπό τους;

Ίσως κάποιοι/κάποιες από σας να σκέφτονται καλοπροαίρετα: «*ας κάνουν οι ομοφυλόφιλοι ό,τι θέλουν στην κρεβατοκάμαρα τους, είναι δικαίωμά τους. Αλλά ας μην προκαλούν... έξω...*». Δηλαδή πρέπει να κρύβονται αυτά τα παιδιά μας σ' όλη τους τη ζωή; Σκεφτείτε το λίγο. Ένα ποσοστό ομοφυλόφιλων 10% στον πληθυσμό σημαίνει ότι σε κάθε σύλλογο διδασκόντων ενός σχολείου με 40 άτομα μπορεί να υπάρχουν στατιστικά 3 ή 4 εκπαιδευτικοί ομοφυλόφιλοι/ες. Είναι οι δάσκαλοι, οι δασκάλες των παιδιών σας. Η ζωή τους είναι μόνο η κρεβατοκάμαρά τους; Δεν έχουν το δικαίωμα να μείνουν στην πολυκατοικία με τον άνθρωπό τους; Μπορούν να βγουν βόλτα αγκαλιασμένοι μαζί του; Να τον καλέσουν στη γιορτή του σχολείου και να τον συστήσουν στους συναδέλφους; Να πάνε σινεμά; Να βγουν για φαγητό; Να πάνε διακοπές με μια παρέα φίλων; Όλα αυτά δεν είναι η ζωή όλων μας; Η καθημερινότητά μας; Η ζωή μας κυλάει μόνο στην κρεβατοκάμαρά μας; Λοιπόν τι θέλουμε, τι θα θέλατε για το παιδί σας; Να κρύβεται πάντα, να υποκρίνεται, να φοβάται μήπως μαθευτεί κάτι που δεν ενδιαφέρει, (δεν πρέπει να ενδιαφέρει!) παρά μόνο το ίδιο, κάτι τόσο προσωπικό όσο και σημαντικό και ωραίο, όπως είναι ο έρωτας και οι ανθρώπινες σχέσεις;

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ, αγαπητοί γονείς. Είναι η μαγική λέξη. Κοιτάξτε, μπορεί να διαφωνούμε σε όλα τα παραπάνω. Αλλά υπάρχει κάτι στο οποίο δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε, κάτι αδιαπραγμάτευτο, κάτι για το οποίο το σχολείο πατάει (πατάμε όλοι/όλες!) σε στέρεο έδαφος, αυτό των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Και το πρώτο και θεμελιωδέστερο δικαίωμα είναι αυτό στην ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ. Όλες/όλοι μας έχουμε το δικαίωμα να είμαστε ο εαυτός μας και οι πάντες έχουν την υποχρέωση να το σεβαστούν. Με άλλα λόγια κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μας προσβάλλει και να μας κάνει να νιώσουμε άσχημα γι' αυτό που είμαστε: για την γλώσσα μας, την καταγωγή μας, την πατρίδα μας, την εμφάνισή μας, την θρησκευτική μας πίστη, και (ίσως το πιο καθοριστικό, βαθύ και μύχιο, στον εσώτατο πυρήνα της προσωπικότητάς μας), τον τρόπο που ερωτευόμαστε. Αγαπητές/αγαπητοί γονείς, ιδίως εσείς που είστε από άλλες χώρες και ίσως έχετε ζήσει τον ρατσισμό στο πετσί σας, σκεφτείτε το λίγο: η ταυτότητά μας είναι όλα αυτά, δεν είναι μόνο η χώρα καταγωγής μας. Και ο ρατσισμός έχει πολλά πρόσωπα... Και είναι σίγουρο ότι αυτός ο ρατσισμός που αφορά την σεξουαλική ταυτότητα είναι πιο σκληρός και πικρός από τους άλλους. Γιατί το μικρό μεταναστόπουλο που το λοιδώρησαν και το πίκραναν θα καταφύγει μετά στην αγκαλιά της μάνας του και των δικών του. Το ομοφυλόφιλο ή τρανς αγόρι ή κορίτσι μπορεί να μην έχει να καταφύγει πουθενά, γιατί οι δικοί του άνθρωποι, η οικογένειά του δεν μπορεί να καταλάβει και να το στηρίξει... Γιατί όλο το χωριό μπορεί να γελάει, και να κοροϊδεύει, και να αποκλείει... Από άγνοια, και στερεότυπα και στενομυαλιά.

Λοιπόν, ας σκεφτούμε όλες/όλοι μας: σε τι κόσμο τελικά θέλουμε να ζήσουν τα παιδιά μας; Δεν τους αξίζει μια πολύχρωμη κοινωνία κατανόησης, αλληλεγγύης, σεβασμού, αδερφοσύνης και ισότητας για όλους και όλες; Η χαρά και ο έρωτας δεν είναι δικαίωμα όλων; Το σχολείο πάντως δεν μπορεί να κάνει αλλιώς παρά να εργαστεί για διδάξει και να προωθήσει τα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Για το καλό όλων των παιδιών μας και του καθενός ξεχωριστά.

Αγαπητοί/αγαπητές γονείς,

Κλείνοντας θα ήθελα να σας ρωτήσω: ανεξάρτητα από τις ενδεχομένως διαφορετικές απόψεις ορσμένων από μας για την ομοφυλοφιλία, υπάρχει κάποιο σημείο στο οποίο διαφωνούμε, σ' αυτή την τελευταία προσέγγιση για την σημασία και την υποχρέωση σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου;»

Χάρης Παπαδόπουλος

Σχολικός Σύμβουλος δημοτικής εκπαίδευσης
Αττικής